

CRONICA

EL DR. JOAQUIM CARRERAS I ARTAU

El 12 d'Agost de 1968 morí a Tiana (prop de Barcelona) el Dr. Joaquim Carreras i Artau, "Magister" de la *Maioricensis Schola Lullistica* des de la fundació d'aquesta (1935). Els mèrits del Dr. Carreras són ben coneguts dels nostres lectors, puix que a les pàgines d'*Estudios Lulianos* apareix sovint el seu nom com un dels més egregis investigadors de la filosofia medieval i especialment de la de Ramon Llull. En el volum IX (1965), pp. 139-141, d'aquesta revista, aparegué una llista quasi completa dels escrits publicats pel Dr. Carreras, extreta del volum d'homenatge que la revista *Convivium* li dedicà en ocasió de la seva jubilació de càtedra. Per això no cal donar ací notícia detallada de les seves publicacions; però és oportú de retreure algunes dades personals de l'il·lustre Mestre difunt.

Era nat a Girona l'any 1884. Estudià Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona, s'especialitzà en Filosofia i fou catedràtic d'aquesta disciplina a l'Institut Nacional "Montserrat" de Segona Ensenyança i a la Universitat dessusdita. Col·laborà eficaçment amb el seu germà Tomàs, també eminent en matèria filosòfica, i obra de tots dos és la magnífica *Historia de la Filosofía española: La Filosofía cristiana de los siglos XIII al XV* (Madrid, 1933-43).

Els seus estudis se centraren principalment en dues grans figures de l'Edat Mitjana: el nostre Beat Ramon Llull i el metge Arnau de Vilanova. Sobre aspectes històrics i doctrinals de l'un i de l'altre va publicar nombrosos treballs, entre els quals són especialment dignes d'esment el comentari a les obres religioses i mèdiques d'Arnau de Vilanova (en la col·lecció "Els Nostres Clàssics", Barcelona, 1947) i la *Introducció biogràfica* i l'estudi *El Lullisme* dins el primer volum de les *Obres Essencials de Ramon Llull* (Barcelona, 1957). Són valuoses les

col·laboracions del Dr. Carreras a moltes revistes i miscel·lànies, com "Estudis Franciscans", "Sefarad", "Las Ciencias", "Revista de Filosofía", "Boletín de la Sociedad Arqueológica Luliana", "Estudios Lulianos", "Miscel·lània Rubió i Lluch", "Miscel·lània Puig i Cadafalch", "Homenaje a Millàs Vallicrosa", "Miscellanea Mediaevalia" de Berlín, "Analecta Sacra Tarraconensia", etc.

Pronuncià nombroses conferències i participà a molts de congressos científics. D'aquesta activitat de conferenciant i congressista podem citar com a dissertacions molt importants les seves intervencions al Primer Congrés Internacional de Lul·lisme (Formentor, 1960), la conferència donada a Palma sobre *Mística de Ramon Llull* (1957), la que donà a la Universitat de Lovaina l'any 1960, la del Segon Congrés Internacional de Filosofia Medieval (Colònia, 1961) sobre *El antiescolasticismo de Arnau de Vilanova* i la que sobre *Los estudios arnaldianos en Barcelona* va donar a Madrid (1962) en la primera reunió de la *Asociación Española para el estudio de la Filosofía medieval*.

Pels seus mèrits de professor i d'investigador, Joaquim Carreras i Artau va ser elegit membre de l'Institut d'Estudis Catalans (Secció de Ciències), de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, del *Consejo Superior de Investigaciones Científicas* i d'altres corporacions d'alt prestigi. Aquesta ascensió en l'escala dels títols acadèmics va culminar, l'any 1964, en elegir-lo President de la *Société Internationale pour l'étude de la Philosophie Médiévale*. La nostra *Maioricensis Schola Lullistica* li tributà un dels darrers homenatges públics en una solemne sessió acadèmica, celebrada el 21 de gener de 1967 dins la sala de sessions de l'Ajuntament de Palma de Mallorca.

La seva salut ja era aleshores precària, i la paràlisi que patia prengué un caràcter progressiu cada vegada més accentuat, que l'obligà a passar el darrer any de vida en un estat de decadència física i de depressió anímica que contrastava amb la gran lucidesa de la seva poderosa intel·ligència.

Aquesta lucidesa, la claredat admirable de les idees, va ser sempre una de les seves qualitats més visibles i li va conferir una eficàcia de magisteri extraordinària, tant en la càtedra com en els escrits. L'altra gran nota característica del doctor Carreras era la delicadesa interna, la integritat moral i la bondat humaníssima que traspuava de la seva figura, del seu gest, del seu tracte i de tot el seu capteniment.